

ného zjištění zcela správně, že mezníky nebyly takto učiněny n e z n a t e l n ý m i. Nesprávný jest extensivní výklad zastávaný zmateční stížností poukazem k ochraně nedotknutelnosti státních hranic; neboť ony činy menší důležitosti, čelící jen proti nedotknutelnosti, nikoli však proti patrnosti hranic, spadají pod ustanovení § 3 cit. zák., jehož znění poukazuje k tomu, že útok na mezníky je podle toho, byl-li spáchán úmyslně nebo z pouhé nedbalosti, podřaditi pod ustanovení § 1, pokud se týče pod § 2 cit. zák. jen tehdy, když byla dotčena patrnost hranic, jak to vysvítá též z důvodové zprávy (tisk. 543 senátu Nár. Shrom. z r. 1921 str. 3). Tomu však tak není, když mezníky zůstaly až do výše 2 cm viditelné. Zmateční stížnost bylo proto, pokud jde o přečin podle § 1 zák. č. 254/21 sb. z. a n., jako neodůvodněnou podle § 288 odst. 1 tr. ř. zamítnouti.

Právem namítá však zmateční stížnost s hlediska zmatku podle č. 9 a), že nalézací soud nezkoumal, zda zjištěné jednání obžalovaného nenaplňuje aspoň pojem »porušení« mezníků ve smyslu § 3 cit. zák. Zvýšil obžalovaný tím, že neoprávněně zoral půdu kolem mezníků, úroveň kolem nich do té míry, že byly viditelné jen ve výši 2 cm, místo 20 cm, jak tomu bylo před tím; tímto způsobem byly mezníky až na nepatrnou část zasypány, takže již podle toho musí býti předpokládáno, že nebylo viděti ani označení mezníků »ČS. O/2 a ČS. O/3«, tedy důležitou jejich součástku; v důsledku toho nemůže býti pochybným, že jednáním obžalovaného značně utrpěla nedotknutelnost zařízení, určených ku přesnému stanovení hranic státu a vedení jich v patrnosti, a že tu jde o neoprávněné porušení takového zařízení. Ježto napadený rozsudek po skutkové stránce neobsahuje dostatečných zjištění, na jejichž základě by bylo zrušovacímu soudu lze usouditi, zda obžalovaný porušil mezníky úmyslně nebo jen z nedbalosti, na čemž závisí, jde-li tu o přestupek podle § 3 či § 4 cit. zák., nemůže nejvyšší soud jako soud zrušovací rozhodnouti ve věci samé.

Čís. 5203.

Jestliže odvolací súd na odvolanie verejného žalobcu (obžalovaný sa s rozsudkom súdu prvej stolice uspokojil) zvýšil obžalovanému trest v medziach použitého § 91 tr. zák., je zmätočná sťažnosť obžalovaného, založená na dôvode zmätočnosti podľa § 385, čís. 3 tr. p., v smysle § 33, odst. 2 por. nov. neprípustná.

(Rozh. zo dňa 29. januára 1935, Zm III 590/34.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti J. B., obžalovanému z prečinu šírenia nepravdivých správ, vo verejnom zasadnutí senátu odmietol zmätočnú sťažnosť obžalovaného.

D ô v o d y :

Proti rozsudku vrchného súdu ohlásil obžalovaný pri vyhlásení rozsudku zmätočnú sťažnosť do veľkej výmery trestu. Ponevác obžalovaný sa uspokojil s prvostupňovým rozsudkom, ktorým mu bol vymeraný

trest s použitím § 91 tr. z. v rámci trestnej sadzby, domáha sa zrejme zmätočnou sťažnosťou do veľkej výmery trestu sníženia trestu na mieru prvostupňovým rozsudkom určenú. Sníženie trestu v rámci trestnej sadzby nemôžu podľa odst. 2 § 33 por. nov. strany navrhovať. Zmätočná sťažnosť, ktorá sa však takého sníženia domáha, je zákonom vyľúčená a bola podľa odst. 3 § 434 tr. p. odmietnutá.

Čís. 5204.

Jen ta časť listiny má sa považovať za verejnou listinu, v níz úrad alebo osoba verejné dôvery niečo nařizuje, prohlašuje, ustanovuje alebo potvrdzuje.

V prípade kvalifikace podle § 392 tr. zák. bezprávný majetkový zisk nebo majetková škoda musí pocházeti ze samého padělání veřejné listiny a jejího přímého upotřebení.

Když se stalo padělání veřejné listiny jen za tím účelem, aby podporovalo další zločinnou činnost obžalovaného, nelze tuto jeho činnost kvalifikovati jako samostatný zločin, nýbrž celou trestnou činnost nutno posuzovati jednotně ve smyslu § 95 tr. zák.

I když pachatel při padělání soukromé listiny porušil svým činem zákon ve dvou směrech (§§ 401, 403, odst. 1, § 404 tr. zák.), jde o jediný trestný čin, stalo-li se porušení zákona v jedné listině.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1935, Zm IV 661/34.)

Nejvyšší soud přezkoumal trestní věc proti V. J. a spol., obžalovaným pro zločin zpronevěry a j., a na základě veřejného líčení následkem zmateční stížnosti obžalovaného V. J. vynesl tento rozsudek:

Nejvyšší soud z úřední povinnosti zrušuje z důvodu věcné zmatečnosti podle bodu 1 b) § 385 tr. ř. rozsudky obou soudů nižších stolic, pokud jimi bylo v souhlasu s obžalovacím spisem uznáno, že obžalovaný kromě zločinu padělání soukromé listiny podle §§ 401, 403, č. 1 tr. z. spáchal, a) v případě uvedeném pod II—3) v rozsudku soudu první stolice též zločin padělání veřejné listiny podle §§ 391, 392 tr. z., b) v případě uvedeném pod II—4) zločin padělání soukromé listiny podle §§ 404, 403, č. 1 tr. z., a kvalifikuje tyto zločiny každý jako zločin padělání soukromé listiny, kvalifikovaný v případě uvedeném pod II—3) podle §§ 401, 403, č. 1 tr. z., v případě uvedeném pod II—4) podle §§ 401, 403, č. 1 a 404 tr. z.

Z d ů v o d ů:

Zkoumaje při vyřizování zmateční stížnosti rozsudek odvolacího soudu co do zmatků, k nimž jest přihlížeti z povinnosti úřední, shledal nejvyšší soud toto: Soud první stolice uznal v odst. II—3 rozsudku obžalovaného mimo jiné též vinným, že dne 10. srpna 1928 předložil u G-ské ľudové banky k eskomptu směnku vystavenou na 2.200 Kč, kterou podepsal bez svolení a vědomí O. B. jménem tohoto jako vydavatele a bez svolení a vědomí J. B-ové jménem této jako akceptantky a